

Пролог I

16 август 1977

Мемфис, Тенеси

13:30

Краля е мъртъв.

Никой не знае за това – поне все още не. Елвис Арън Пресли лежи сам на пода в банята си, а тялото му е съсипано от годините на злоупотреба с наркотици и нездравословен живот. Смъртта е настъпила толкова внезапно, че дори не е успял да повика помощ или да се изправи. Дебелият мъхест червен килим заглушава падането му от тоалетната чиния. Междувременно приятелката на Пресли спи спокойно само на няколко метра оттам в спалнята и няма никаква представа, че от другата страна на вратата на банята лежи труп.

По време на смъртта си Елвис, както е известен по цял свят, е на 42 години. Навремето широко са го признавали за Краля на рокендрола. Но понастоящем Краля, както все още го наричат legionите фенове, вече не е актуален в света на музиката. Пресли се е превърнал в старомоден изпълнител, който все още изпълнява хитове отпреди десетилетие и половина, след като групи като „Бийтълс“ и „Ролинг Стоунс“ са го изместили от Топ 40 на попкласациите. Напоследък е засенчен и от изгряващи звезди като „Лед Зепелин“ и Брус Спрингстийн.

Въпреки че продължава да печели милиони долари от концерти в Лас Вегас и на други места, Елвис Пресли е физическа развалина. На двацет години е мъжествен и красив, секс символ, чиито музикални хитове и роли в киното са го превърнали в една от най-големите звезди на земята. Но в крайна сметка всичко това вече е останало в миналото. Плъзгането му по наклонената плоскост на разпуснатия живот е дълго и очевидно, но подмазвачите, които зависят от него за пари и престиж, не са направили нищо, за да спрат упадъка му. На сцената Пресли, макар и все още харизматичен, се е превърнал в същинска карикатура на самия себе си: подпухнал, затлъстят и често неспособен да си спомни текстовете на песните поради зависимостта си от барбитуратите. И макар да е все още сравнително млад, пристрастяването му към наркотиците и лакомията му са разбили здравето му и са състарили тялото му доста повече от годините му.

В началото синеокият певец много държи на външния си вид и боядисва пясъчнорусата си коса и веждите си в наситено черно, за да имитира външния вид на любимия си актьор Тони Къртис. Пресли също така слага фасети на зъбите си, коригира носа си и започва да тренира карате. Но към момента на смъртта му този режим отдавна е забравен. Освен че по време на концертите си взима амфетамини, за да поддържа енергията си, и приспивателни, за да се отпусне след представленията, Елвис се тъпче с хлебчета със сос, картофена супа със сирене и италиански хляб, натъпкан с килограми бекон, фъстъчено масло и гроздово желе. Някога строен, сега, докато лежи в кома на пода в банята, Краля тежи почти сто и петдесет килограма.

През последните години Елвис два пъти се е предозирал, но продължава да пие хапчета, като се оправдава, че не е наркоман, защото не купува наркотиците от улични дилъри. Вместо това наркотиците му ги предписва дългогодишният му личен лекар д-р Джордж Никопулос.

Но истината е, че Елвис Пресли наистина е пристрастен към дрогата. През първите седем месеца на 1977 г. „Д-р Ник“ е предписал на болния певец повече от десет хиляди дози успокоителни, амфетамини и други наркотици. Истината е, че преди да рухне, Елвис Пресли живее в почти постоянно състояние на опиянение.

Пресли се е развел с първата си съпруга Присила и живее с високата брюнетка Джинджър Олдън, двайсет години по-млада от него. Двойката обитава имението му „Грейсланд“, където Елвис води нощен начин на живот. Купил е имота с площ от петдесет и два декара за 102 500 долара (945 000 долара в днешни долари) през 1957 г. и го е декорирал в помпозен стил, особено Стаята на джунглата, в която се е прочул с това, че от скука е стрелял с револвера си по телевизора. В продължение на повече от две десетилетия излизането навън през деня за него се е превърнало в предизвикателство. Славата на Пресли означава, че веднага го разпознават, където и да отиде. Затова спи по цял ден и излиза едва след като се стъмни. Това е довело до ексцентрични прояви, като посещение на зъболекар в 10:30 вечерта и игра на ракетбол на частното му игрище в 4 сутринта. В 4:30 сядат на пианото и пее госпъл музика, като най-накрая приключва в 5.

Както всеки ден, Краля е погълнал цяла опаковка хапчета, за да заспи. Таблетките не са подействали. В седем сутринта изпива още една опаковка. Това е в допълнение към кодеина, който зъболекарят му е дал предишната вечер.

В осем сутринта Елвис Пресли взема трета опаковка хапчета, този път лекарство, известно като валмид, използвано за лечение на безсъние.

„Отивам в банята да чета“ – заявява певецът, който все още не може да заспи, на Джинджър Олдън в девет и половина. После грабва една книга от нощното шкафче – „Научното търсене на лицето на Исус“ – и влиза в банята. Облечен е със златиста пижама.

„Да не заспиш вътре?“ – подвиква Олдън след него: напомня му, че вече го е правил. Елвис страда от хроничен запек, предизвикан от употребата на наркотици, и в резултат на това прекарва часове в банята.

„Няма“ – отговаря Пресли, изричайки последните си думи.

Джинджър Олдън, на която е предложил брак, но за която всъщност никога не е възнамерявал да се ожени, заспива отново. Събужда се в един и половина следобед и установява, че мястото до нея в леглото е празно. Тъй като знае, че Елвис трябва да хване частен полет в седем вечерта до Портланд, щата Мейн, за концерт, Олдън решава, че Елвис сигурно е буден някъде в къщата. Обажда се на майка си, облича се и се гримира. След това, понеже Елвис все още не се е върнал в спалнята, отива до банята и почуква на вратата.

Отговор няма. Тя бавно завърта дръжката, отваря вратата и изкрещява. Вътре, с глава на пода, с вирнат нагоре задник, лежи Елвис, без да показва признаци на живот. Златистото долнище на пижамата му е спуснато около глезените му, лицето му лежи в локва от повръщано. Тялото на певица е студено, езикът му се подава между зъбите му, почти прехапан на две. Олдън отлепя един от клепачите на Краля. Под него я гледа безжизнено синьо око, обрамчено в кръв. Джинджър Олдън отново изкрещява.

Безжизненото тяло е откарано в Баптистката мемориална болница в Мемфис, където Елвис Пресли е обявен за мъртъв малко след три часа следобед. Вестникарските репортери, които не спират да звънят в спешното отделение, за да проверят състоянието на Елвис, вместо това са пренасочвани към моргата.

Новината се разпространява бързо. В четири следобед Върнън Пресли, шейсетгодишният баща на певица, застава на стълбите пред „Грейсланд“ и се обръща към тълпата журналисти. Върнън е бил неотменна част от кариерата на сина си и знае от първа ръка какво е унищожило Краля.

Съсипаният Върнън е лаконичен в думите си:

„Синът ми е мъртъв.“

Пролог II

8 декември 1980

Ню Йорк

22:48

Моржа е убит.

Джон Уинстън Оно Ленън изкачва шестте стъпала, водещи към главния офис на охраната в многоетажната жилищна сграда „Дакота“. От четирите дупки в торса му, оставени от куршуми 38-и калибър – две в гърба и две в рамото – тече кръв. При удара куршумите са се сплескали, както се очаква от тях, и моментално са разкъсали вътрешните органи на Ленън.

„Застреляха ме! – крещи Ленън, а от устата му започва да капе кръв. – Застреляха ме!“

Стрелецът, Марк Дейвид Чапман, двацет и пет годишен охранител от Тексас, спокойно поставя револвера си „Чартър Армс“ на тротоара и сваля дългото си зелено яке, за да покаже на пристигналата полиция, че не е въоръжен. Докато чака да го арестуват, Чапман отваря екземпляра на „Спасителя в ръжта“ – книгата, която го е обсебила. След това сяда на бордюра и се зачита.

„Знаеш ли какво си направил?“ – изкрещява портиерът на „Дакота“ Хосе Пердомо на злорадстващия Чапман.

„Да – отвръща му Чапман. – Току-що застрелях Джон Ленън.“

*

А не е трябвало да стане така.

През 60-те години на миналия век Джон Ленън става известен като член на „Бийтълс“ – най-популярната попгрупа в историята на музиката. Сухото остроумие и противоречивото поведение са се превърнали в запазна марка на Ленън, която се проявява в текстовете на песните и във филмовите участия на групата, поради което един от съавторите му на песни от групата го нарича Моржа.

През 1970 г. „Бийтълс“ шокират света, когато се разделят, отчасти заради това, че Ленън употребява героин. Тази подробност обаче се премълчава и много фенове предпочитат да обвинят трийсет и седем годишната Йоко Оно, която през 1966 г. става муза и приятелка на Ленън. Връзката на двойката е толкова силна, че на 22 април същата година Ленън законно добавя „Оно“ към името си.

Джон Ленън прекъсва връзката си с Оно за известно време през 1973 г. и заживява с личната си асистентка Мей Панг. Но през 1975 г. Оно и Ленън се сдобряват. По времето, когато е застрелян, певецът е почти напълно емоционално зависим от нея.

По това време Джон Ленън е на четирийсет години, висок метър и осемдесет и тежи 63 килограма. Баба му от Ливърпул е отгледала тъмноокия Джон. На двацет и две Ленън се жени за Синтия Пауъл, която е забременяла от него. През 1963 г. Синтия му ражда син, когото кръщават Джулиан.

Феновете по целия свят скърбят за разпадането на „Бийтълс“. Дори сега, десет години по-късно, най-верните им почитатели все още с надежда призовават за албум и концертно турне.

Но по време на смъртта си Джон Ленън не възнамерява някога да събере отново групата. Прекалено е отдаден да се наслаждава на живота след безумието и известността на преживяното с „Бийтълс“. След разпадането им Ленън си взема дълга почивка от музиката – период, който съвпада с раждането на още един син, Шон, от Йоко през 1975 г.

Израснал без баща, Джон Ленън се наслаждава на възможността да отгледа Шон. Нанася се в семейния апартамент в престижната нюйоркска сграда „Дакота“ и прекарва дните си в родителски грижи. Джон и Йоко притежават пет апартамента в „Дакота“. Ленън превръща един от тях в звукозаписно студио. В края на 70-те години на миналия век, когато най-накрая отново му се приисква да прави музика, певецът записва в този апартамент част от двойния албум „Двойна фантазия“.

„Двойна фантазия“ веднага печели одобрението на критиката и става златен, т.е. достига продажби от половин милион копия точно сутринта на същия ден. Всъщност този ден е един от най-хубавите за Джон Ленън напоследък. Започва с яйца „Бенедикт“ и цигара „Житан“ в кафене „Ла Фортуна“ на Седемдесет и първа улица. След това се съгласява на фотосесия с фотографа от списание „Ролинг Стоун“ Ани Лейбовиц, последвана от тричасово радиоинтервю за популяризиране на новия албум. „Или ще живеем, или ще умрем – казва Ленън на интервюиращия Дейв Шолин. – Смятам, че с работата ми няма да бъде свършено, докато не умра и не бъда погребан.“

Малко след като завършва интервюто, Ленън напуска „Дакота“ заедно с Оно и отива в близкото звукозаписно студио. Часът е четири и трийсет следобед. Въпреки мекото декемврийско време певецът е посрещнат пред входа на „Дакота“ на Седемдесет и втора улица от фен с дълго зелено палто, шал, ръкавици и кожена шапка. Това е Марк Дейвид Чапман. Пристигнал е в Ню Йорк от Форт Уърт, Тексас, с намерението да застреля Джон Ленън.

Пълният Чапман подава на Ленън копието си на албума „Двойна фантазия“, за да го подпише. Ленън се подписва върху обложката и я връща, без да знае, че Чапман изпитва тиха омраза към него. Убиецът вярва, че Ленън е лицемер, защото прави леви изказвания, докато води живот на милионер. Обиден е и от атеистичната позиция на Ленън, особено от известния му цитат от 1966 г. „В момента сме по-популярни от Исус“.

Чапман е застанал точно до Ленън и има възможността да го застреля по всяко време. Но входът на „Дакота“ е популярно място за събиране на фенове заради многото знаменитости, които живеят в сградата. Вместо да извади веднага револвера от джоба си и да рискува някой да попречи на убийствените му планове, Марк Дейвид Чапман предпочита да изчака. Приема албума с автографа от Ленън с широка усмивка, а след това наблюдава как певецът и Йоко Оно се качват в лимузина и потеглят.

Шест часа по-късно двойката се връща.

Чапман ги чака, зареденият револвер е в джоба му.

Обикновено лимузината на Джон Ленън минава през портала и влиза във вътрешния двор, но тази вечер пред входа е паркиран друг автомобил. Затова шофьорът на Ленън и Оно ги оставя да слязат на тротоара на Седемдесет и втора улица. На входа на „Дакота“ се е събрала малка тълпа фенове.

Ленън излиза от колата с касетофон в ръце. Йоко Оно върви на няколко крачки пред него, минава през главната арка на сградата и влиза в двора.

„Господин Ленън?“ – обажда се Чапман, когато певецът минава покрай него.

Ленън спира. Чапман изважда револвера, хваща го с ръце, прикляка в бойна стрелкова позиция и стреля. Първите два куршума удрят Ленън в гърба, завъртат го и разрушават основните артерии и кръвоносни съдове около сърцето му. Вторите два попадат в рамото на Ленън. Петият куршум пропуска целта си.

„Застреляха ме!“ – извиква Ленън, докато се мъчи да изкачи шестте стъпала до офиса на охраната на „Дакота“.

При звука от изстрелите Йоко Оно се обръща, но е безсилна да помогне, тъй като събитията се развиват прекалено бързо. Портиерът на „Дакота“ Хосе Пердомо и рецепционистът Джей Хейстингс се навеждат, за да помогнат на Ленън, тъй като той пада по очи в офиса на охраната. Хейстингс бързо се опитва да направи турникет от униформеното си яке, но след като отмята напоената с кръв риза на Ленън и вижда степента на нараняванията му, поставя якето върху Ленън, за да го стопли.

Полицайте Стивън Спайро и Питър Кълън са на две пресечки от мястото в патрулната си кола на улица „Амстердам“, когато чуват изстрелите. Пристигат на мястото на инцидента за по-малко от две минути, извикват линейка и след това грубо принуждават Чапман да легне на земята, за да му сложат белезници. Притиснатият към паважа Чапман започва да вика и да се оплаква, че го нараняват.

Междувременно Джон Ленън продължава да губи кръв. Пристига втори полицейски патрул. Действайки бързо, полицаите Хърб Фрауенбъргър и Тони Палма качват Ленън на задната седалка на патрулния автомобил, управляван от полицаия Джим Моран, който тръгва към близката болница „Рузвелт“ с надута сирена.

„Вие Джон Ленън ли сте?“ – питат полицаите.

Рокзвездата се опитва да отговори, но изгубва съзнание.

Към единайсет вечерта Джон Ленън е откаран в спешното отделение. Загубил е 80 процента от кръвта си. Лекарите, които се опитват да прелеят нова плазма в сърцето му, са смаяни, когато виждат, че кръвта просто изтича обратно навън от разкъсаните съдове. Куршумите с кух връх са си свършили работата.

В 23:07 ч. д-р Стефан Лин, директор на спешното отделение на „Рузвелт“, съобщава на Йоко Оно, че съпругът ѝ е мъртъв.

„Това не може да е вярно!“ – проплаква тя и колабира от шок и скръб. Световният траур започва почти веднага.

Пролог III

3 юни 2016

Финикс, Аризона

21:10

„Най-великия“ вече го няма.

Боксьорът Мохамед Али е на седемдесет и четири. Смята се, че по време на легендарната си кариера шампионът в тежка категория е понесъл почти двеста хиляди удара в главата и торса.

Диагностициран е с болестта на Паркинсон, но по думите на съпругата му Лони „лека настинка“ го е изпратила в медицинския център „Онър Хелт Скотсдейл Осбърн“, където е приет преди седмица. Сериозното състояние на Али е установено бързо и тъй като организмът му не разполага с ресурси да се бори с инфекцията, той е преместен в интензивното отделение и поставен на апарат за изкуствено дишане.

Сега обаче пулсът на Мохамед Али се забавя до нула. Един имам пее хвалебствени слова в дясното ухо на боксьора. И въпреки че Лони Али, четвъртата съпруга на боксьора, и деветте му деца са се събрали, гласът на Заид Шакир ще е последният, който Али ще чуе някога. Боксьорът е мюсюлманин от повече от петдесет години. През 1964 г., след три години като практикуващ мюсюлманин, Али официално се присъединява към организацията „Нация на исляма“, а през 1967 г. загърбва и собственото си име Касиус Клей.

Лекарят притиска стетоскоп към гърдите на Мохамед Али и обявява момента на смъртта.

Тялото на Али е отнесено в погребалното бюро „Бънкър Хил“ за балсамиране. Обикновено в мюсюлманската вяра починалият се погребва в рамките на два часа след смъртта и тялото се спуска в земята, без да се поставя в ковчег. Но поради световната известност на Али и желанието да дадат възможност на обществеността да се сбогува с него, което би било възможно само с голямо погребение, няколко години преди смъртта си той намира духовно решение. Трупът му ще бъде балсмиран, но с разтвор, който не съдържа алкохол или формалдехид. Преди осем години за изпълнението на тази задача е нает погребалният агент Джеф Гарднър, католик от родния град на Али Луисвил. Откакто семейство Али са потърсили услугите му, Гарднър постоянно носи със себе си пейджър, с който да го известят за смъртта на боксьора. Когато научава новината за хоспитализирането на Али, погребалният агент веднага взема частен самолет и отлита за Финикс.

В „Бънкър Хил“ Гарднър е посрещнат от Ахмед Юайс, който е нает да измие тялото на Али след балсмирането. Юайс запалва пръчица тамян и с помощта на вода и сапун измива тялото на шампиона. Тялото на Али е покрито с хавлиена кърпа от шията до коленете. След това Юайс почиства цялото тяло за втори път, като използва смлени лотосови листа. При третото и последно измиване използва камфор и парфюм, преди да покрие трупа с три чаршафа ленено платно. Когато приключва, се вижда само лицето на Али.

След това боксьорът е сложен в ковчег и с бяла катафалка го откарват на летището, където го очаква частният самолет.

Мохамед Али се прибира у дома в Луисвил за последен път. Погребението му е една седмица след смъртта му. Панихидата се отслужва в конгресния център на града. Билетите за службата са изчерпани за броени минути.

Официално причината за смъртта е септичен шок, като някои смятат, че болестта на Паркинсон е допринесла за това. Но както и при Елвис Пресли и Джон Ленън, гибелта на тази легенда е предизвикана от други човешки същества.

Бедно момче от Тюпълоу, Мисисипи. Бедно момче от Ливърпул, Англия. Бедно момче от Луисвил, Кентъки.

По ирония на съдбата тези три легенди имат много общо помежду си, въпреки че са живели по коренно различен начин.

И тримата са постигнали огромно богатство и слава. Всички те са имали талант и харизма. Всички те са се отказали от своята самостоятелност в полза на другите.

И тази капитулация е подпечатала съдбите им.

